

Animalul masculin folosit la jertfe

Leviticul 1 și 4

William Henry Westcott

Online începând de la: 15.03.2023, Actualizat: 15.03.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Leviticul 1 și 4

La început, bărbatului i s-a încredințat responsabilitatea pentru sfera care i-a fost repartizată, iar femeia, egală cu el, i-a fost dată ca ajutor, pentru ca ea să fie din el și pentru el (Geneza 2). Eva a fost adusă la Adam, o ființă pe care el putea să o iubească și să-i împărtășească plăcerile și privilegiile, dar căreia nu i-a fost încredințată aceeași responsabilitate.

Se pare că acest principiu poate fi văzut în instituirea jertfelor. Căci acolo unde Hristos este prezentat ca model ca răspuns la gloria cuprinzătoare a lui Dumnezeu, ca în arderea de tot, sau acolo unde este prezentat ca model ca jertfă pentru păcat pentru o întreagă comunitate sau pentru un preot sau căpetenie, a cărui întreagă sferă de responsabilitate era afectată de păcatul său, se aduce [nu o jertfă feminină, ci] o jertfă masculină (Leviticul 1 și Leviticul 4).

Ar trebui să ne dea de gândit, că este evident o chestiune mai gravă printre sfinți și înaintea lui Dumnezeu atunci când un conducător greșește, decât atunci când greșește sau face un pas greșit cineva care este el însuși sub conducere. Cât de atenți ar trebui să fie „frații slujitori” care călătoresc, sau „conducătorii locali”, care sunt legați local, sau „misionarii”, care umblă; și câtă grijă ar trebui să aibă ei în exemplul pe care îl dau poporului lui Dumnezeu.

Dacă constatăm că am greșit în vreun lucru mic sau în felul de a proceda, și am dezonorat întreaga noastră sferă de responsabilitate și de slujire - cu cât mai sever ar trebui să ne judecăm pe noi înșine și cât de profund ar trebui să simțim că ne-am făcut vinovați față de moartea lui Hristos, El fiind singurul care ne ispășește vina. Lipsa noastră de instruire, necunoașterea noastră, nu este o scuză pentru rătăcirea noastră, pentru pasul nostru greșit. La fel cum într-un tribunal secular nimeni nu poate invoca necunoașterea legii pentru a-și scuza fărădelegea, tot așa credinciosul este responsabil să cunoască adevărul lui Hristos și să trăiască după acest adevăr în viața, slujirea și închinarea sa. Păcătuirea din neștiință a necesitat ispășirea [vezi Leviticul 4.2,3].

Hristos a suferit pentru păcatele noastre foarte personale, dar El a devenit, de asemenea, Loțiitorul omului în fiecare domeniu de responsabilitate în care omul a eșuat și, prin jertfa Sa ispășitoare, Hristos a adus mirosul plăcut acolo unde fusese mirosul rău al păcatului omului. Moartea Sa a fost unică și indivizibilă; totuși, moartea Sa poate fi aplicată în multe feluri, ceea ce necesită o cercetare respectuoasă și atentă din partea noastră.

Tradus de la: [Das männliche Tier bei den Opfern](#)
Titlul original în engleză: „The Male in the Offerings”
în *Scripture Truth*, vol. 15, 1923, pag. 66

Traducere: Ion Simionescu